

Arrest

nr. 119 764 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VERBRAEKEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U bent getrouwd met M. S. (...). Zij en uw twee kinderen A. (...) en M. (...) verblijven nog steeds in Teheran. U werkte als techniekier voor de busmaatschappij van regio tien in Teheran. U was tevens lid van de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) sinds 1378 (Perzische kalender komt overeen met de periode 21 maart 1999 tot 20 maart 2000 volgens onze kalender). U was er opleidingsverantwoordelijke en u gaf onder andere gevechtsopleidingen. Omdat u een vertrouwenspositie bekleedde binnen de Bassidj klom u op tot hoofd van de Bassidj afdeling van uw werk. U was tevens lid van een Ashura bataljon. In 1382 (periode 21 maart 2003 tot 20 maart 2004) werd er op uw werk een vakbond opgericht door Mansour Osanloo, een collega van u. Hoewel deze vakbond niet gedoogd werd door de autoriteiten werd u lid. Osanloo en andere vakbondsleden werden regelmatig opgepakt. Omdat u

meende dat de vakbond goede werk verrichtte en omdat u niet akkoord was met het regime besliste u in 1385 (periode 21 maart 2006 tot 21 maart 2007) om clandestien activiteiten te verrichten voor de vakbond. Vijf collega's hadden na de arrestatie van Osanloo de activiteiten van de vakbond verder gezet. Ze maakten pamfletten en deelde deze uit op het werk. Omdat u als Bassidj verantwoordelijke niet gecontroleerd werd bij het binnengaan van de werkplaats smokkelde u voor hen de pamfletten naar binnen. U deed dit ongeveer wekelijks en kende hierdoor geen problemen. Op 2/5/1392 (24 juli 2013) werd u opgebeld door Z. (...), een Bassidj lid dat u vertrouwde. Hij vertelde u dat de vijf medewerkers de dag ervoor waren opgepakt en dat ze uw naam zouden kunnen noemen. U besliste meteen om Teheran tijdelijk te verlaten. U gaf uw vader de opdracht om voor uw kinderen te zorgen en begaf zich naar het busstation met de bedoeling om naar de stad Yazd te gaan. Onderweg werd u opgebeld door uw vader. Hij vertelde u dat hij van uw echtgenote had vernomen dat de autoriteiten naar uw huis waren gekomen en dat ze een huiszoeking aan het verrichten waren. Ze hadden hierbij reeds pamfletten in beslag genomen. Hierop besliste u om het land te verlaten. U vreest immers de doodstraf in Iran. Op 14 augustus 2013 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over uw shenasnameh (geboortebokje), een lidkaart van de Bassidj, twee attesten van opleidingen die u volgde bij de Bassidj, een attest dd. 17/06/1383 (7 september 2004) waaruit blijkt dat u het hoofd was van de Bassidj afdeling van uw werkplaats, een attest dd. 5/11/1384 (25 januari 2006) waaruit blijkt dat u de leiding had over de Bassidj basis Shahid Motahari, twee attesten waaruit blijkt dat u de functie had van opleidingsverantwoordelijke, een attest dd. 17/02/1386 (7 mei 2007) ter bevestiging van uw lidmaatschap van de Ashura bataljon en loonfiches van de busmaatschappij.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Iran vervolging vreest omdat u zich als lid van de Bassidj tegen de overheid zou hebben gekeerd en actief zou geweest zijn voor een illegale vakbond. U stelde enerzijds dat u van mening was veranderd omdat u zag dat de vakbond goed werk verrichtte en ijverde voor hogere lonen en de uitbetaling van premies. Anderzijds beweerde u dat u eigenlijk wel liberaal bent en dat u zich bijvoorbeeld wel kon vinden in eisen van de groene beweging voor meer vrijheid (vb in verband met alcoholgebruik, het dragen van hoofddoek,...). Bovenstaande is echter helemaal niet geloofwaardig. U was immers niet zomaar een gewoon lid van de Bassidj maar bekleedde een vertrouwensfunctie, u was opleidingsverantwoordelijke, hoofd van de Bassidj afdeling op uw werk en zelfs lid van een Ashura bataljon en dit tot aan uw vertrek uit Iran (CGVS, p.3 t/m 5). Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal zijn de Ashura bataljons gewapende Islamitische eenheden die gecreëerd werden uit de Sepah- e Pasdaran (Revolutionaire Garde) en de Bassidj en worden ingezet voor het handhaven van de openbare orde onder andere bij betogingen. Toen er gepeild werd hoe u uw lidmaatschap van bovenvermelde groeperingen kon verenigen met uw zogenaamd liberale gedachtengoed moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd hoe u stond ten opzichte van mensenrechtenschendingen die gepleegd werden naar aanleiding van de manifestaties na de presidentsverkiezingen van 2009 antwoordde u immers dat u geruchten gehoord had dat er mensen van bruggen werden gegooid maar dat u zelf nooit iets dergelijks had gezien en zelf niet had deelgenomen aan de ordehandhaving (CGVS, p. en 15). Uit de info van het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat de Bassidj en de Ashura bataljons in Teheran hardhandig hebben opgetreden en dat dit algemeen geweten is. Gevraagd naar uw mening over het illegale detentiecentrum Kahrizak in Teheran waar eveneens mensenrechtenschendingen plaatsvonden stelde u dat u niet weet wat er daar gebeurd is. Geconfronteerd met de naam Neda Agha Soltani, het bekendste dodelijke burgerslachtoffer van de zogenaamde groene beweging, antwoordde u dat u niet weet wat er met haar gebeurd is (CGVS, p. 15 en 16). Van iemand die sympathie heeft met de groene beweging en meer vrijheid wil kan verwacht worden dat hij van zaken als bovenstaande beter op de hoogte is. Zeker in uw geval, u zou immers clandestien hebben samengewerkt met tegenstanders van het regime (CGVS, p. 8). Bovendien omschreef u uzelf als een Hezbollahi, hetgeen niet te rijmen valt met uw beweerde liberale gedachtengoed (CGVS, p. 3).

Vervolgens dient gewezen te worden op uw beperkte kennis over de vervolging van de leiders van de vakbond van de busmaatschappij waarvoor u werkte. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd. Hoewel u Mansour Osanloo persoonlijk kende en met hem heeft samengewerkt wist u niet wanneer hij voor de eerste keer werd opgepakt. Hoeveel keer hij werd gearresteerd kon u evenmin zeggen en gevraagd of hij veroordeeld werd moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Osanloo wel degelijk veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf wegens handelingen tegen de nationale veiligheid en propaganda tegen de staat. In 2010 werd hieraan nog een jaar gevangenisstraf toegevoegd. U stelde dat u uw activiteiten had aangevat na de vrijlating van Osanloo in 1385 (periode 21 maart 2006 tot 21 maart 2007). Of hij toen definitief werd vrijgelaten kon u echter niet zeggen (CGVS, p. 12). Over het lot van een andere ex-collega en vakbondsactivist, E. M. (...), legde u eveneens vage verklaringen af. U wist enkel te zeggen dat hij in dezelfde periode als Osanloo werd gearresteerd en u was er niet van op de

hoogte of hij daadwerkelijk veroordeeld werd (CGVS, p. 11). Gevraagd naar Reza Shababi, penningmeester van de vakbond voor de busdiensten te Teheran, kon u enkel zeggen dat hij ook samen met Osanloo gearresteerd werd. Ook over hem had u geen verdere informatie (CGVS, p. 18).

Daarenboven kon u geen enkel concreet voorbeeld geven van een vakbondsmanifestatie in Iran en dit terwijl u zou geholpen hebben bij de verdeling van illegale pamfletten, waarin onder andere opgeroepen werd om te betogen. U wist enkel te zeggen dat dergelijke betogingen wel plaatsvonden (CGVS, p. 14). Over het lot van de vijf gearresteerde vakbondsmedewerkers met wie u gedurende jaren zou hebben samengewerkt, tast u volledig in het duister. U weet niet wat er met hen gebeurd is en u hebt hier ook niet naar geïnformeerd. U deed ook nooit enige poging om er iets over op te zoeken (CGVS, p. 17 en 18). In dit verband heeft u ook nooit geprobeerd om andere vakbondsleden in Iran te contacteren (CGVS, p. 18).

Tot slot wist u niet of er effectief een gerechtelijke procedure tegen u gestart werd door een rechtbank in Iran. U verklaarde dat u meent dat dit het geval is maar u heeft ook hier nooit naar geïnformeerd. Of er eventueel reeds een vonnis werd gevelde wist u evenmin. U voegde toe dat u er zelfs niet aan gedacht hebt om naar dergelijke zaken te informeren (CGVS, p. 17). Van iemand die zich aan een gerechtelijke procedure verwacht en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat zij op zijn minst naar de stand van zaken informeert en meer kan vertellen dan louter het gegeven dat zij denkt dat hij de doodstraf zal krijgen (CGVS, p. 8).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, uw functies bij de Bassidj, uw lidmaatschap van een Ashura bataljon en het feit dat u op de loonlijst staat van een busmaatschappij. Deze feiten worden echter niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat er aan de bewering van verzoekende partij dat zij liberaal is en dat zij zich bijvoorbeeld wel kon vinden in eisen van de groene beweging voor meer vrijheid geen enkel geloof kan worden gehecht, merkt verzoekende partij het volgende op in haar verzoekschrift.

Aangaande haar lidmaatschap bij de Bassidj, wijst zij erop dat er een verschil bestaat tussen enerzijds 'vrijwilligers', die meestal radicaler zijn, en anderzijds 'ambtenaren-Bassidj', die noodgedwongen deel moeten uitmaken van de Bassidj. Verzoekende partij bekleedde een administratieve functie. Zij bleef lid van de Bassidj omdat dit moest als zij haar job wilde behouden. Verzoekende partij haalt dit opnieuw aan in de opmerkingen die zij toevoegt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3). Verder stelt verzoekende partij dat zij in het verleden opleiding gegeven heeft. De enige ordehandhaving waarvoor verzoekende partij moest in staan, betrof de strijd tegen drugs. In haar eigen opmerkingen die zij als bijlage toevoegt bij haar verzoekschrift legt verzoekende partij uit dat dit haar nauw aan het hart lag, daar haar zoon A. (...) tien jaar lang aan drugs verslaafd was (bijlage 3). Verzoekende partij wijst er tevens op dat het Ashura bataljon uit verschillende afdelingen bestaat, en dat zij dan ook niet wist wat er bij de andere afdelingen gebeurde. Verzoekende partij legt er de nadruk op dat zij louter bij het Ashura bataljon was omdat zij wou helpen in de strijd tegen drugs (bijlage 3).

Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de mensenrechtenschendingen die hebben plaatsgevonden in het illegale detentiecentrum Kahrizak in Teheran en dat verzoekende partij evenmin wist wat er gebeurd is met Neda Agha Soltani, het bekendste dodelijk burgerslachtoffer van de zogenaamde groene beweging, meent verzoekende partij dat niet van haar verwacht kan worden dat zij deze zaken weet. Ook Belgische staatsburgers kunnen immers niet allerlei details opsommen van gekende slachtoffers van bijvoorbeeld een spraakmakende moord of ongeval. Het is niet omdat verzoekende partij niet alles weet, dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegt. In de eigen opmerkingen die verzoekende partij toevoegt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3) geeft verzoekende partij aan dat zij in Iran geen satelliettelevisie en geen internet had. De informatie die zij kreeg via nieuwsberichten was dan ook beperkt tot deze van de nationale televisiezenders, die andere informatie gaven over de manifestaties na de presidentsverkiezingen van 2009 dan buitenlandse televisiezenders. De dood van Neda Agha Soltani zag verzoekende partij pas op YouTube wanneer zij in België was.

Ten slotte stelt verzoekende partij in de eigen opmerkingen die zij toevoegt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3) dat van haar niet verwacht kan worden dat zij op de hoogte is van details van democratische bewegingen en van politieke details van regimes, daar verzoekende partij geen tijd had om zich met politiek bezig te houden. Verzoekende partij was een eenvoudige arbeider die steeds hard heeft moeten werken om haar gezin te onderhouden.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar band met de Bassidj tracht te relativeren door te benadrukken dat zij slechts een administratieve functie bekleedde en dat zij louter lid bij de Bassidj bleef omdat dit vereist was indien zij haar job wilde behouden, is de Raad van oordeel dat dit verweer niet kan overtuigen. Zoals verwerende partij reeds terecht opmerkt, was verzoekende partij immers niet zomaar een gewoon lid van de Bassidj, maar bekleedde zij een vertrouwensfunctie. Zij was opleidingsverantwoordelijke, gaf opleidingen over "*religie, gebed, schieten, alles over religie en schieten*" en was supervisor van de actieve leden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 3-4), zij was hoofd van de Bassidj-afdeling op haar werk (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 7) en bovendien was zij lid van een Ashura bataljon (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 3) en dit tot aan haar vertrek uit Iran (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 5). Omtrent het lidmaatschap van de Bassidj geeft verzoekende partij zelf aan dat je niet zomaar Bassidj kan worden, maar dat je een Hezbollahi moet zijn (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 3). Ook van het Ashura bataljon kan je niet zomaar lid worden ("*... ze moeten u echt*

wel kennen ze laten niet iedereen binnen ik was al lang Bassidj lid.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 3)). Verzoekende partij stelt verder dat zij, voordat zij actief was als opleidingsverantwoordelijke, een actieve Bassidj was, en maakt hierbij het onderscheid tussen ‘gewone Bassidj’ en ‘actieve Bassidj’, en stelt dat ‘actieve Bassidj’ voor alles worden ingezet, bijvoorbeeld bij controles (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 4). Uit deze verklaringen blijkt derhalve dat verzoekende partij wel degelijk een toegewijde Bassidj was. Dat de opdrachten van verzoekende partij bij het Ashura bataljon zich beperkt zouden hebben tot de strijd tegen drugs, neemt niet weg dat verzoekende partij niettemin lid was van het Ashura bataljon, waaruit wederom haar vertrouwenspositie – die men volgens verzoekende partij niet zomaar verwerft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 7) – en haar betrokkenheid bij de Bassidj blijkt.

Het jarenlange lidmaatschap van verzoekende partij bij de Bassidj, waarvan zij zelf verklaart dat je een Hezbollahi moet zijn om erbij te zijn, en haar lidmaatschap bij het Ashura bataljon, vallen geenszins te rijmen met de bewering van verzoekende partij dat zij zich wel kan vinden in de eisen van de groene beweging voor meer vrijheid, bijvoorbeeld inzake alcoholgebruik en het dragen van een hoofddoek. Ook kan verzoekende partij niet antwoorden op de vraag hoe haar liberale gedachtengoed te rijmen valt met haar functie bij de Bassidj (*“Hoe rijmt u dat met uw functie bij de Bassidj? Ik weet het niet”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 14)). Evenmin biedt zij een afdoende verklaring voor het feit dat zij ondanks haar liberale gedachtengoed toch bij de Bassidj en het Ashura bataljon bleef (*“Waarom bleef u dan bij de Bassidj en de Ashura brigade als u toch voor vrijheid bent, voor vakbonden, voor alcohol,... Ja ik weet het niet ik kan niet veel uitleg geven ik ben geen revolutiekind maar een kind van tijd van de sjah dan was het ook hoofddoek/ geen hoofddoek ja”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 15)).

Verder is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij noch op de hoogte is van de mensenrechtenschendingen die gepleegd werden naar aanleiding van de manifestaties na de presidentsverkiezingen van 2009, noch van de mensenrechtenschendingen in het illegale detentiecentrum Kahrizak in Teheran en noch van de dood van Neda Agha Soltani, het bekendste dodelijke slachtoffer van de zogenaamde groene beweging. Uit de informatie toegevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13) blijkt evenwel dat de Bassidj en de Ashura bataljons in Teheran hardhandig hebben opgetreden en dat dit algemeen geweten is. Verder blijkt uit deze informatie dat Neda Agha Soltani één van de belangrijkste symbolen van de repressie na de verkiezingen was en haar dood internationale verontwaardiging veroorzaakte. Haar dood werd door verschillende personen vastgelegd op video en werd door miljoenen bekeken op het internet. Dat verzoekende partij, die beweert te hebben samengewerkt met tegenstanders van het regime en sympathie te hebben met de groene beweging, van deze zaken nauwelijks of niet op de hoogte is, is geenszins aannemelijk. De uitleg van verzoekende partij dat haar informatie beperkt was tot deze van de nationale televisiezenders, die andere informatie gaf over de manifestaties na de presidentsverkiezingen van 2009, kan haar onwetendheid desbetreffend niet vergoelijken. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat de tegenstanders van het regime met wie verzoekende partij samenwerkte hierover niet gepraat zouden hebben, zoals verzoekende partij evenwel voorhoudt tijdens haar gehoor (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 15).

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat zij op de hoogte is van ‘details van democratische bewegingen’ en van ‘politieke details van regimes’, daar zij geen tijd had om zich met politiek bezig te houden, wijst de Raad er vooreerst op dat voormelde gebeurtenissen geenszins als ‘details van democratische bewegingen’ of als ‘politieke details van regimes’ kunnen worden beschouwd, maar wel algemeen bekende zaken betreffen waarvan verwacht kan worden dat een persoon die beweert sympathie te hebben voor de groene beweging en die daarenboven heeft samengewerkt met tegenstanders van het regime, hiervan op de hoogte is. De onwetendheid van verzoekende partij betreffende deze zaken doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan haar beweerde liberale gedachtengoed.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad het standpunt van verwerende partij bij dat aan het beweerde liberale gedachtengoed van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.5.1. Waar verwerende partij wijst op de beperkte kennis van verzoekende partij over de vervolging van de leiders van de vakbond van de busmaatschappij waarvoor zij werkte, stelt verzoekende partij dat het niet is omdat personen een belangrijke functie bekleden of in de media komen, dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij op de hoogte is van hun lot of van de data van hun arrestaties. Het

waren immers slechts collega's van verzoekende partij. Wanneer iemand reeds herhaaldelijk gearresteerd is, gaat deze niet zomaar alles aan zijn collega's toevertrouwen (bijlage 3). Bovendien dient verzoekende partij in de eerste plaats te denken aan het welzijn en de veiligheid van haar en haar gezin.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat het lidmaatschap van verzoekende partij bij de vakbond die werd opgericht door Mansour Osanloo en haar clandestiene activiteiten voor deze vakbond de kern uitmaken van haar asielrelaas. Het is dan ook opvallend dat verzoekende partij dermate weinig weet over de vervolging van de leiders van deze vakbond. Indien verzoekende partij werkelijk lid was van deze vakbond, en later ook clandestiene activiteiten voor deze vakbond had, kan van haar immers verwacht worden dat zij zich inlicht over de problemen die de leiders van deze vakbond kennen met de Iraanse autoriteiten. Het gebrek aan kennis in hoofde van verzoekende partij omtrent de vervolgingen van de leiders van de vakbond wijst erop dat verzoekende partij weinig betrokken was bij de vakbond en doet dan ook afbreuk aan haar beweerde lidmaatschap en activiteiten bij de vakbond. Dat verzoekende partij dergelijke vage verklaringen aflegt omtrent Osanloo – verzoekende partij wist niet wanneer hij voor de eerste keer werd opgepakt, hoe vaak hij gearresteerd werd en of hij veroordeeld werd – is des te treffender daar verzoekende partij Osanloo persoonlijk kende (*"Kende u hem persoonlijk? Ja sinds hij bij mij kwam werken"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 9)). Ook E. M. (...) kende verzoekende partij persoonlijk (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 06/11/2013, p. 11 en 13). Verder ziet de Raad niet in waarom deze personen de gevolgen die werden gegeven aan hun activiteiten voor de vakbond niet zouden vertellen tegen de leden van de vakbond, daar dit hen immers aanbelangt.

De opmerking van verzoekende partij dat zij in de eerste plaats dient te denken aan het welzijn en de veiligheid van haar en haar gezin kan voorts geenszins aanvaard worden als verschoningsgrond voor de vage verklaringen van verzoekende partij omtrent de vervolging van de leiders van de vakbond, daar de arrestaties van deze personen plaatsvonden voordat verzoekende partij enige problemen kende omwille van het clandestien verrichten van activiteiten voor de vakbond.

2.2.6.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet op de hoogte is van het lot van de vijf gearresteerde vakbondsmedewerkers met wie zij gedurende jaren zou hebben samengewerkt, meent verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden dat zij geen contact heeft opgenomen met de vakbond. Immers zijn haar contacten met de vakbond net de reden van haar vrees voor vervolging. Het gevaar bestaat dat de Iraanse autoriteiten de contacten met deze vakbond controleren en verzoekende partij alzo trachten op te sporen. Gezien zij reeds op leeftijd is, is het voor haar evenmin evident om van het internet gebruik te maken om contact op te nemen met de vakbond. Ook haar familie kan zich niet informeren aangaande de situatie, daar dit te gevaarlijk is. Het loutere feit dat verzoekende partij niet geïnformeerd heeft naar het lot van de personen die gearresteerd werden is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat van verzoekende partij minstens mag worden verwacht dat zij iets kan vertellen over wat er met deze personen – waarmee zij gedurende jaren zou hebben samengewerkt – is gebeurd en dat zij zich blijvend inspant om via alle mogelijke kanalen informatie over hen te bekomen, aangezien deze gegevens haar toelaten een juiste inschatting te maken van haar eigen situatie in haar land van herkomst. Waar verzoekende partij opmerkt dat het gevaar bestaat dat de Iraanse autoriteiten de contacten met deze vakbond controleren, en verzoekende partij alzo trachten op te sporen, en dat het voor haar familie eveneens te gevaarlijk is om zich te informeren, wijst de Raad erop dat tal van communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd en dat het contact ook via derden kan verlopen, bijvoorbeeld via een advocaat. Waar verzoekende partij stelt dat het voor haar 'niet evident is' om via het internet contact op te nemen met de vakbond, gezien zij reeds op leeftijd is, stelt de Raad vast dat uit de opmerkingen die verzoekende partij toevoegt als bijlage bij haar verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij er blijkbaar wel in slaagt om een YouTube-filmpje te bekijken (bijlage 3). Van verzoekende partij kan dan ook tevens een inspanning worden verwacht om via het internet – eventueel met de hulp van derden – te proberen contact op te nemen met de vakbond.

2.2.7. De Raad wijst er verder op dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel concreet voorbeeld kon geven van een vakbondsmanifestatie in Iran en dit terwijl zij geholpen zou hebben bij de verdeling van illegale pamfletten, waarin onder andere opgeroepen werd om te betogen. Verzoekende partij laat deze motivering evenwel ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8.1. Verder oppert verzoekende partij dat het gegeven dat zij niet wist of er effectief een gerechtelijke procedure tegen haar werd gestart door een rechtbank in Iran evenmin afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. In de eigen opmerkingen die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 3) wijst zij erop dat zij op dit moment niet over de financiële middelen beschikt om hiernaar te informeren. De enige informatie die verzoekende partij heeft, is deze die haar echtgenote geeft wanneer zij naar verzoekende partij belt. Deze conversatie gaat meestal over haar familie en de kinderen. Bovendien zal haar zaak niet voor een gewone rechtbank verschijnen, maar voor een militaire rechtbank, waardoor niemand weet wat de stand van zaken is van de gerechtelijke procedure tegen verzoekende partij (bijlage 3).

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal desbetreffend het volgende verklaart:

"Is er een zaak tegen u gestart?"

Denk van wel

Hebt u daarnaar geïnformeerd?

Neen ik weet dat ze dat doen. Gezien ik een functie had als Bassidj zeker

Maar u hebt niet geïnformeerd naar de zaak tegen u?

Neen ik ben gevlucht en ik ben zeker dat het zo zal zijn

(...)

Hebt u geïnformeerd of er al een uitspraak is?

Neen

Waarom niet?

Ja ik weet het niet wat moet ik zeggen ja niet aan gedacht. (...)" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 17). Deze verklaringen kunnen niet anders worden omschreven dan een flagrante desinteresse in de verdere evolutie van haar beweerde vervolgingsproblemen in Iran. De loutere opmerking van verzoekende partij dat zij slechts korte gesprekken heeft met haar familie – gezien haar beperkte financiële middelen – kan de onwetendheid van verzoekende partij en haar nalatigheid zich te informeren niet vergoelijken. Verzoekende partij toont immers geenszins aan waarom het tijdens die korte gesprekken niet mogelijk zou zijn hierrond vragen te stellen. Dat niemand weet wat de stand van zaken is van de gerechtelijke procedure tegen verzoekende partij daar haar zaak voor een militaire rechtbank zal verschijnen, betreft bovendien een blote bewering daar verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om zich hierover nog maar te informeren.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift en in de eigen opmerkingen die zij als bijlage toevoegt bij haar verzoekschrift (bijlage 3) betoogt dat zij enkel kon antwoorden op de vragen die de tolk vertaalde, en dat zij hierbij niet kon nagaan of alles correct verliep, merkt de Raad op dat verzoekende partij op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen aantoonde dat de door verwerende partij gedane vaststellingen in de bestreden beslissing te wijten zouden zijn aan de vertaling van de vragen van de *protection officer* door de tolk. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo werd gezegd. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.10.1. Verzoekende partij voert aan dat de ondervrager bij het gehoor op het Commissariaat-generaal vooringenomen was. Volgens de interviewer was het niet mogelijk dat verzoekende partij als lid van de Bassidj niet behoorde tot de 'knokploegen' of dat verzoekende partij niet radicaal zou zijn. Alle Bassidj en leden van de Ashura werden door de ondervrager over een kam gescheerd. Door op dergelijke wijze algemene uitlatingen te doen, laat de ondervrager na een individuele beslissing te nemen waarbij rekening gehouden wordt met de specifieke omstandigheden eigen aan het relaas van verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat je een Hezbollahi moet zijn om Bassidj te zijn (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 3). Wanneer de *protection officer* dan vervolgens opmerkt dat een liberaal gedachtengoed niet strookt met de visie van iemand die Bassidj is en bij een Ashura bataljon zit, kan verzoekende partij dit dan ook moeilijk wijten aan enige vooringenomenheid in hoofde van de *protection officer*. Bovendien heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor herhaaldelijk de kans

gekregen om uit te leggen hoe haar liberaal gedachtengoed verzoend kan worden met haar jarenlange lidmaatschap bij de Bassidj. Evenwel waren de verklaringen van verzoekende partij desbetreffend, zoals reeds gebleken is uit het voorgaande, allesbehalve overtuigend.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij wijst op de straffen die zij, omwille van het aantasten van de nationale veiligheid en het voeren van propaganda tegen de staat, riskeert bij terugkeer naar Iran – zij kan de doodstraf krijgen en verwijst naar een persbericht, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 5), waaruit de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van dissidenten blijkt – wijst de Raad erop dat uit het voorgaande blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, en in het bijzonder aan haar problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van het clandestien verrichten van activiteiten voor de vakbond op haar werk, geen enkel geloof kan worden gehecht. Het verwijzen naar de mogelijke gevolgen van dergelijke activiteiten is *in casu* dan ook irrelevant.

2.2.12. Wat betreft de ‘persoonlijke documenten’ die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 4), stelt de Raad vast dat deze zich reeds in het administratief dossier (stuk 12, documenten 2, 4 en 8) bevinden. Desbetreffende documenten, die reeds op het Commissariaat-generaal werden neergelegd door verzoekende partij ter staving van haar asielrelaas, werden reeds *in extenso* besproken door verwerende partij. Het opnieuw neerleggen van exact dezelfde stukken, is echter niet van aard om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 6 november 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT